

DAG 1

Dat ik hier zit,

- 5 meter hoog,
- op een tak in een boom,
- met een emmer vlak naast me,
- en met een knijper op mijn neus,

betekent niet dat ik

- bang ben dat de dijken doorbreken,
- op de vlucht ben voor een beer, wolf of tijger,
- hier regendruppels van de blaadjes verzamel,
- of een ontzettende snotneus te stoppen heb.

Of, eh, dat het toevallig mijn hobby is om vijf meter hoog op een boomtak te zitten met een emmer vlak naast me en een wasknijper op mijn neus.

Denk ook niet dat ik probeer een of ander stom vogeltje te imiteren. Dat ik hier wat maf met mijn armen wapper in de hoop dat ik kan vliegen.

Zo'n droeftoeter ben ik toevallig niet. Ik zit hier heus niet voor mijn lol. Want dan had ik wel ergens anders gezeten, bijvoorbeeld:

Folkert Oldersma (tekst en concept)

BV Boebietrep

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Heleen van den Broek

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: vriendschap, techniek, uitvindingen, samenwerken

NUR 283

ISBN 978 90 448 4496 2

D/2023/4124/080

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.folkertoldersma.nl

- › bij Ad Patat,
- › gamend op mijn kamertje,
- › of chips etend en colaboerend voor de tv.

Of wat denk je van:

- › achter de stuurknuppel van een straaljager terwijl die door de geluidsbarrière jakkert,
- › voor de filmcamera van een miljoenenproductie waarin ik, aanbeden door duizenden ontzettend mooie en verschrikkelijk lieve meisjes, de rol van een superheld speel,
- › zwemmend in Dagobert Ducks bankkluis nadat ik eerst mijn lijf ingesmeerd heb met lijm,
- › of achter de bal in het stadion van FC Barcelona, waarbij ik de voorzetten aan hun superspeler mag geven, die me daar iedere keer ontzettend dankbaar voor is en me toefluistert dat ik eigenlijk veel beter ben dan hij.

Zoiets dus.

Eigenlijk zijn alle afschuwelijke plekken beter dan deze tak, bijvoorbeeld:

- › een saai bushokje,
- › de reservebank bij voetbal,
- › school, een spijkerbed of boven op een vuurpijl,
- › de tandartsstoel na een snoepmarathon,
- › de Noordpool wanneer je alleen een zwembroekje draagt,
- › een grot waar net een beer uit zijn winterslaap ontwaakt,
- › een bureaustoel met wieltjes midden in een orkaan,
- › de oven van een groepje kannibalen.

Het is dan ook uit pure noodzaak dat ik hier zo hoog zit. En die noodzaak heet Arnold, toevallig de naam van mijn aartsvijand.

Vooraf leek het me juist zo'n superidee. Het naderde tot zeer

nabij het allerbeste idee van de eeuw, vond ik. Dat vonden we allemaal. (Dat allerbeste idee is natuurlijk de uitvinding van speculoos voor op je boterham. Zodat je het hele jaar door

Sinterklaas blijft vieren. Zo heeft die uitvinder dat namelijk bedoeld. Alleen begrijpen onze ouders daar weer geen snars van en komen ze niet dagelijks met cadeautjes.) Maar dit hier en nu in deze boom, zo super blijkt dat tijdens de uitvoering niet te zijn.

Door dat bijna-idee-van-de-eeuw zit ik dus hier als een of andere diepzeetrol op een hoge boomtak met een wasknijper op mijn neus. Het is geen gezicht, ik weet het. Ik doe het heus niet om er lollig uit te zien. Ik heb hier sowieso geen publiek. Ook die wasknijper is pure noodzaak.

Boomzitten is niet mijn hobby, dat zul je inmiddels al door hebben. Ik ben dus geen banaanaap, boomgnoom, takkenzak, bladblunder, stamgast, krijslijster, uilbuil of klootborstje. Want een banaanaap, boomgnoom, takkenzak, bladblunder, stamgast, krijslijster, uilbuil of klootborstje moet je wel zijn om hier zo hoog voor je lol te gaan zitten. Of maf of idioot. Minstens.

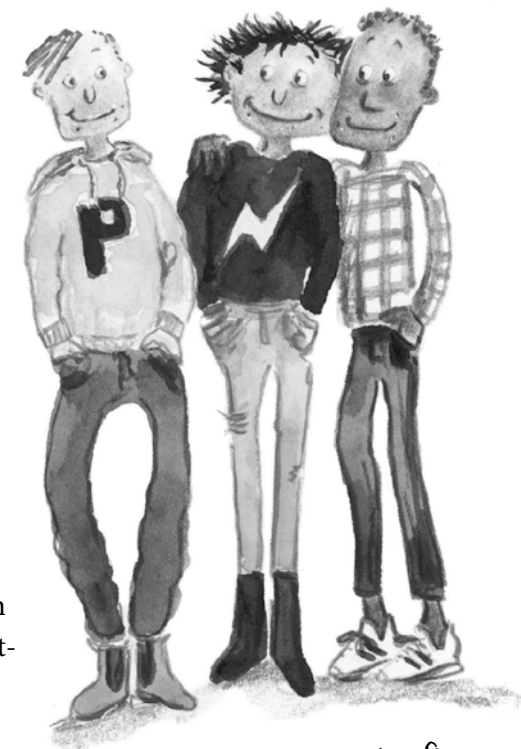
Dat ik hier zit, heeft alles te maken met die geklutste figuur van een Arnold. Ieder moment verwacht ik die baggerduiker hier precies onder me, samen met zijn vriendjes Bram en Chris. Vandaar ook die emmer naast me.

Die netenvreter van een Arnold is niet normaal. Hij kan niks anders verzinnen dan ons voortdurend dwars te zitten. Het is een pester met een hoofdletter P. Ook nu hebben we weer last van hem. Hij slaagt er namelijk niet in met zijn irritante tengels van onze hut af te blijven.

Dit is nu de derde hut die we hier in het bos hebben neergezet. Onze geheime hutten noemen we ze, maar geheim voor die hapsnurker van een Arnold kunnen we ze helaas niet houden. Hij gunt ons onze plezier-tjes niet. De twee vorige hutten vernielde hij al. Daar is hij beretrots op. Onze derde mag dat lot niet ondergaan. Dus wacht ik hier op die klaphark en zijn meelopers, zijn slaafjes, zijn collega-pesters Bram en Chris. Daarvoor heb ik die emmer vlak naast me staan.

In die emmer vol water hebben brandnetels al ruim een week flink liggen rotten, dus dat riekt, dat wil je niet weten. Al die woorden als 'rieken', 'geuren' en 'stinken' schieten eigenlijk schandelijk te kort. Het stinkt erger dan stank, het meurt gewoon. Echt.

Mister A. met zijn slaafjes
Bram en Chris

Vandaar die knijper op mijn neus. Daardoor heb ik hier boven in ieder geval niet te maken met kotsneigingen.

De inhoud van de emmer is wat Zara 'brandnetelgier' noemt. Haar buurman gebruikt het om zijn koolplanten van luizen te bevrijden. Die beestjes kunnen denk ik niet tegen die stank, net als de mensen in de buurt die meteen hun ramen en deuren sluiten zodra Zara's buurman met de gier in de weer is. Ik heb liever pijn door die knijper dan die geur in mijn neus. Maar het moet juist goed stinken, want de inhoud van de emmer is bedoeld voor over die plofkop van gluipsnor Arnold. Zodat die onze hut met rust laat en er pislink vandoor gaat en vervolgens een uur, minstens een uur, wat zeg ik, uren en uren in de wind gaat stinken.

Die hut is van mij en mijn vrienden. Ik ben Wout. Wout voor mijn vrienden en Wouter voor juffen en meesters. Dan weet je

dat maar alvast. Volgens de anderen (mijn vrienden dus) is opscheppen mijn hobby. (Dat kan kloppen, daar ben ik toevallig wel de beste, grootste, geniaalste in. Toevallig.) Zelf zou ik als hobby opgeven: me niet te veel inspannen. Ja, dat kan ook een hobby zijn.

Ach, die anderen. Ze ergeren zich aan zowat alles aan mij. Volgens mij is het gewoon jaloezie. Zo hebben ze bijvoorbeeld iets aan te merken op mijn taalgebruik. Soms floepen er bij mij inderdaad woorden uit waarvan ik weet dat mensen ze niet kunnen waarderen. Ik denk

dat ik aan een lichte vorm van tourette lijd, dat is dat je niet kunt tegenhouden dat er opeens rare woorden je bek uit komen. Het is een ziekte en dus kan ik er niks aan doen. Of ze vinden dat ik me aanstel, zoals in bepaalde situaties waarbij ik onder spanning sta en er dan nog een schepje bovenop schep bij het opscheppen. Ze zeggen dat ze zich dan voor me generen.

Xavier is een van die anderen. Xavier is mijn vriend. Zijn hele gezin is gek op lekker eten. 'We zijn gezellig dik,' zeggen ze. Dat klopt wel. Het is altijd heel gezellig bij Xavier thuis en ik kan er schransen van dingen die ze me bij mij thuis verbieden, zoals chips. Ik denk dat ik nog wel even met hem bevriend blijf. Als je hem tegenkomt of spreekt, zul je hem al snel een sukkel noe-

men. Voor mij is hij dat niet. Hij is een ontzettend trouwe kameraad die totaal accepteert dat ik de baas ben.

En zo hoort het ook. Daar kunnen Veerle, Zara en IJsbrand een voorbeeld aan nemen. Zij zijn helaas niet zo meegaand.

Toen Zara in ons dorp kwam wonen, heeft Veerle haar onder haar hoede genomen. Inmiddels zijn ze de beste vriendinnen. Zara is tof, maar ook wel wat eigenaardig. Soms snap je geen snars van wat ze zegt. Ze heeft dan ook een heel hoog ikukeleku. Volgens onze meester is ze hoogbegaafd. Ze houdt bijvoorbeeld van allerlei taaldingen, zoals van palindromen. Dat zijn woorden die je kunt spiegelen. Denk dan aan 'dood', 'raar', 'lepel', 'pap' en

'neven'. Een lange is 'nepparterreserretappen'. Je hebt ze ook in zinnen als 'een ton snot, nee'. Leuk, maar voor mij niet meer dan leuk. Voor Zara wel. Taal is haar hobby. Moet zij weten, maar het vervelende aan haar is dat ze denkt je steeds te moeten verbeteren.

Denk nu niet dat we stelletjes zijn. Veerle en Zara als meisjes met mij en Xavier als jongens. Jakkiebah nee, we doen niet aan verliefdheid. Elkaar aflebben, ik moet er niet aan denken. Xavier wordt later vrijgezel, heeft hij besloten. Ik ben er nog niet uit of ik later ook alleen wil blijven. Het klinkt wel aantrekkelijk, moet ik zeggen. Want meiden kunnen echt heel irritant zijn. Echt ontzettend irri. En dan zou je ze ook nog eens moeten kussen?

Volgens mij heeft zijn grote zus ervoor gezorgd dat Xavier tot zijn uiterst wijze keuze is gekomen om single (dat is Engels, een verschrikkelijk overschatte taal) te blijven. Die zus was op Berend. Man, ze kreeg een kop als een boei als die jongen maar even in haar buurt kwam. En ja hoor, ze kreeg het voor elkaar, ze kregen verkering. Er volgde me een gelebber, daar werd je echt niet goed van. En die arme Berend, vroeger voetbalde hij wel met ons, maar nu stond hij opeens met haar voor etalages en knikte hij dat hij een jurkje of een stel schoenen ook zo mooi vond. Ik word nog steeds kotsmisselijk als ik daaraan terugdenk. Verliefde meiden tasten jongenshersenen aan, tot een andere conclusie kan ik niet komen.

Nee, het idee over dat vrijgezel blijven is zo gek nog niet. Alhoewel ...

Dat ik twijfel heeft alles met Veerle te maken. Veerle is van mijn vrienden degene die ik het langste ken. Ze is mijn buurmeisje en onze ouders zijn bovendien bevriend met elkaar. Als